

PREGÓ FESTA MAJOR- 2009

Molt bona nit a tothom.

Voldria començar la meua intervenció amb un preàmbul a l'estil d'un conte com:

Heus aquí un dia qualsevol de finals de juny, enmig del tràfec que comporta el tancament del curs i quan les primeres calors picaven l'ullet al període de vacances, m'arriba la proposta de la Manela, l'alcaldesa, i d'en Jordi Barrera, representant del Jovent de Bordils per fer el pregó de la Festa Major. La sorpresa inicial va deixar pas a una pregunta quasi obligada: per què jo? A què es deu aquesta deferència?

El proper curs commemorarem el 75è aniversari de l'escola, va ser la resposta.

Com us podeu imaginar, a partir d'aquí, molts interrogants i un xic de neguit. Quina responsabilitat tenia!

Gràcies, doncs, per la confiança i a veure què en sortirà d'aquesta estona que compartirem plena de vivències i de records .

Un cop l'encàrrec fet, un primer dubte se'm va fer present: com s'ha d'escriure un pregó? Quin tipus de text és? Quines són les seves característiques? (i tot i que és tasca de l'escola ensenyar a escriure textos, no se m'havia presentat mai l'ocasió d'escriure ni d'ensenyar a escriure un pregó de festa major)

Llevat del pregó del rei Carnestoltes, però això són figures d'un altre paner.

En aquest punt m'entrebanco. El diccionari Fabra ens defineix pregó com a crida i pregonar com fer la crida en un poble, esbombar una notícia. Per tant dedueixo que el que em pertoca és fer una crida, esbombar als quatre vents, en aquest cas esbombar la nostra Festa Major.

I sabeu?, de cop, per estranys mecanismes associatius de la memòria associo pregonar amb pregoner, els records es fan presents i escolto a través del temps el pregoner de Bordils de quan jo era petita, i que molts dels que sou aquí recordareu també: "En Camilo Floris". A dalt de la seva bicicleta passava per carrers i places tot fent públics, al so de la trompeta, els bans de l'Ajuntament o algun acte important que s'esdevindria en el poble. En Camilo esbombava o anunciava tota la informació que ara trobem, bàsicament, en els cartells penjats arreu. Altres pregoners omplien, també, de vida els carrers: l'esmolet -sí, aquell que afilava ganivets, tisores,...- i cridava a les mestresses de casa tot fent un xislet característic, i també el matalasser l'home que amb les dues vares a l'espatlla anava a les cases a refer matalassos. Aquell que amb cops rítmics estovava la llana fins deixar-la ben flonja. I el camió, que fent sonar el clàxon ens anunciava melons a punt de vendre,...

Però, un pregó de Festa Major és molt més que un simple anunci. És l'inici d'una trobada, una trobada on tot el poble, sense exclusions, hi és convidat, així com els forans que ens volen acompanyar.

Una parada enmig del brogit, de les presses diàries o per alguns de les vacances.

Jo, me l'he dibuixat com un acte senzill, íntim, càlid, on m'agradaria aportar vivències, anècdotes, records personals, que no fossin només paraules, sinó que m'agradaria poder transmetre-us uns sentiments que durant els dies que he estat preparant aquest text he reviscut.

Per viure la Festa Major no ens podem quedar en el paper de simples espectadors sinó que hem d'esdevenir protagonistes actius.

I els protagonistes d'una Festa Major, no són les orquestres, ni els grups d'animació, ni les companyies de teatre,..., no, els veritables protagonistes som tots nosaltres: els que participem i gaudim de la festa, però sobretot els que l'organitzeu i els que en temps passat l'han organitzat i mantingut per arribar a la festa d'enguany.

He viscut de prop les últimes quaranta-nou festes majors de Bordils (aquesta serà la 50!, *Ja és casualitat que em toqui fer el pregó!*)

He conegut a molts d'aquests protagonistes i permeteu-me que en recordi els més propers, els més significatius per a mi, els que d'una manera o altra, en van ser protagonistes al llarg de la seva vida.

El meu pare i la meua mare, (en Quim i la Leo de Can Sipi) que durant uns anys, juntament amb altres veïns del poble, van organitzar la Festa Major, amb un envelat a la Plaça del poble. Més endavant, en deixar el bar, van seguir ballant al so d'orquestres i conjunts que han passat per Bordils.

Una altra de les persones que he estimat i que va ser un gran protagonista va ser el tiu Pitu (en Pitu Ànec). Quan encara no hi havia el Jovent que organitzés els jocs per a la mainada, els que ara tenim 50 i 40 anys recordem, amb ulls d'infant i amb una certa nostàlgia els jocs que organitzava al carrer Ample, davant el Casal del poble:

- Menjar la xocolata amb els ulls tapats, era tota una aventura!: A sobre d'un tractor hi posava taules, cadires i parelles de nens o nenes, amb els ulls tapats havien de buscar la boca de l'altre per donar-li el pa xucat amb xocolata desfeta. Us podeu imaginar on anava la xocolata!, a pertot menys a la boca.
- I quines relliscades!, quan del que es tractava era enfilar-se, a un pal encerat per agafar els pollastres que s'hi lligaven al capdamunt. No ho vaig intentar mai!, ho deixava pels nens.

- Altres jocs em venen a la memòria: carreres de bicis pel poble, agafar cintes dalt de la bici, i trencar l'olla, i les curses de sacs...que n'eren de divertits!. Un munt de records, que en evocar-los un somriure amable els acompanya.

Aquests dies preparant el pregó, altres imatges ben guardades però adormides en el temps, s'han fet presents, com si fos una seqüència cinematogràfica:

- Les barques, aquells cavallets que ens feien bategar de pressa el cor. S'enlairaven tan amunt que el cel esdevenia proper. Això, per nosaltres, es clar, que no aixecàvem un pam de terra.
- Els vestits de lluentons, i les sabates amb taló de pam!, d'unes cantants, la Maica i l'Anna Kiro. Es canviaven a casa, a la habitació que jo compartia amb la meva germana, la Pilar. Què creieu que pot fer una nena amb aquelles robes al davant?, doncs això, disfressar-se!. És dels pocs records que tinc d'haver-me disfressat de petita.
- I la cuinera?, la cuinera que amb el pare tant m'agradava anar a recollir a un poble de l'Empordà, el nom del qual s'ha perdut en la memòria. Hi anàvem un parell de dies abans de la festa. Encara sento la flaire del rostit d'ànec i pollastre. Ara el rostit, a casa, l'haig de fer jo! Ja tinc la cassola a punt per demà al matí!.
- I, sobretot, recordo, moltes imatges de la feina al bar de casa, Can Sipi:

Quan tocaven les sardanes a la plaça del poble, plena a vessar, tant al migdia com a la tarda abans del ball.

Aquelles taules, dins i fora del bar, on la gent venia a fer el vermut amb els calamars a la romana, les cloïsses i les escopinyes que aleshores en dèiem "almejes i berberetxos".

Recordo els cosins de Sarrià, també l'Anna, en Joan que aleshores era el meu xicot. Tots venien a ajudar-nos aquests dies en què la feina ens desbordava. Deien que s'ho passaven la mar de bé, per a ells era una novetat, en canvi jo hagués preferit implicar-me més en l'organització de la festa amb el Jovent. Anava a alguna reunió però arribats els dies de festa a mi em tocava servir vermuts, cafès, cuba llibres...i apa! Amunt i avall...i després, ben cansada, cap a ballar!

Crec que és important pels joves poder formar part d'un grup o associació com la del Jovent de Bordils, un grup ben divers.

Comporta participar en un projecte comú de forma voluntària, fer colla, fer amics, però també i molt important responsabilitzar-se, aprendre a decidir, a equivocar-se, a compartir, a saber treballar en equip... molts valors que els seran útils en el temps que els ha tocat viure.

I el més important per destacar és l'esperit de voluntariat que té en una societat on el treball desinteressat està poc valorat, poc reconegut i que, per contra, tanta falta ens fa.

Bé!! Aquest estiu més d'un dels membres del Jovent s'ha interessat per com tenia d'avançat el pregó, si ja sabia què explicaria .... I un d'ells em va donar un consell, Carme no t'enrotllis! Us entenc! He intentat ser breu. Però...

Podria seguir parlant dels meus primers balls a la Pista de Can Cinto, dels jocs de les dones, (*ens ho passàvem bé les que participàvem i els espectadors que teníem també!!*), dels dinars i sopars amb familiars i amics, les festes Majors de la Laia i la Paula, els seus jocs infantils ..... com podeu veure n'hi ha per un altre pregó.

Ah! I per últim també podria parlar de l'escola, però a l'escola no vivim la Festa Major, a diferència d'altres pobles on la participació és destacada, a Bordils cau en ple mes d'agost i aquest fet de calendari ho fa inviable. Però el proper any sí que, de manera excepcional, l'escola hi voldria participar.

Celebrem els 75è aniversari! I ens agradaria poder ser protagonistes, en forma de recorregut per aquests 75 anys.

Al llarg de l'any es duran a terme diferents actes, però ens ha semblat significatiu, com a data de cloenda els dies de Festa Major, pel que simbolitza de punt de trobada conjunta, de retrobament dels que vivim aquí, dels que havent nascut o viscut aquí, any rere any ens fan una visita i dels amics, parents, coneguts, veïns d'altres pobles que els hi plau visitar-nos.

Com a pregonera, doncs, esbombo aquesta notícia i demano a ex-alumnes, pares, mares, avis, àvies, mestres...de fet a tot el poble, perquè l'escola en forma part, no sabríem entendre-ho d'una altra manera, us demanem la vostra ajuda, col·laboració i participació.

Desitjo que tots aquells que heu començat a participar i a gaudir de la nostra Festa Major fa poc temps, de mica en mica us aneu sentint tant bordilencs i bordilenques com em sento jo, no importa on heu nascut, vingueu d'on vingueu de terres properes o de terres llunyanes.

I Ara sí! Us convido a gaudir de la festa i del retrobament amb amics i familiars. Que ningú se'n quedi fora. Penseu que, malgrat les xarxes d'internautes, les noves tecnologies, les telecomunicacions, res no hi ha, més bonic i apassionant que la retrobada i l'abraçada no virtual, en directa, amb els amics.

Recordeu que LA FESTA MAJOR ÉS PER VEURE-LA PERÒ, SOBRETOT, PER VIURE-LA!

Així doncs per encàrrec del Jovent de Bordils:

Bordilencs i bordilenques, amics i amigues: Que comenci la festa!! Gaudim-ne tots!!

BONA FESTA MAJOR.

Carme Congost